

ΕΤΟΣ 52ον

31 Οκτωβρίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (2683)

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΓΕΙΑΣ ΖΩΗΣ

« Ἐχουσι Μωσέα καί τούς Προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν »

Ἡ διήγηση τῆς παραβολῆς τοῦ πλοῦσιου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου διαιρεῖται σέ τρία μέρη: α) ὁ πλούσιος καί ὁ φτωχός σέ αὐτή τή ζωή, β) ὁ θάνατος τῶν δύο πρωταγωνιστῶν, καί γ) ἡ ἀντιστροφή τῆς καταστάσεώς τους στή μετά θάνατον ζωή.

Τό ὄνομα

Ἕνα σημεῖο στό ὁποῖο ἀξίζει νά σταθοῦμε μέ ἰδιαιτερότητα εἶναι αὐτό τοῦ ὀνόματος. Ἡ γνωριμία μας μέ τόν πλούσιο δέν γίνεται μέσω τοῦ ὀνόματος, ἀλλά μέ τήν περιγραφή, ὅτι «φοροῦσε πορφύρα καί βύσσο», δηλ. πολυτελῆ ροῦχα καί διασκεδάζε καθημερινά. Μή προσδίδοντας, λοιπόν, ὄνομα στόν πλούσιο, ὁ Χριστός τοῦ ἀφαιρεῖ τήν πραγματική ὑπαρξη τοῦ προσώπου σέ σχέση μέ τό Θεό καί τό συνάνθρωπο καί ἡ ὑπαρξη περιορίζεται μόνο στά πολυτελῆ ἐνδύματα καί στήν καθημερινή διασκέδαση. Γι' αὐτό καί ὁ πλούσιος, γιά τό περιβάλλον του, εἶχε ἀξία ὄχι ὡς πρόσωπο, ἀλλ' ὡς πλούσιος.

Τό ἀμάρτημα τοῦ πλοῦσιου δέν ἦταν ὁ πλοῦτος του, ἀλλὰ ἡ ἀναγνώριση τῆς ταυτότητός του μόνο ἀπό τήν καθημερινή διασκέδαση χωρίς ἄλλη προοπτική. Σκοπός τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ ὑλιστική ἀπόλαυση: ἄς φᾶμε, ἄς πιοῦμε, ἄς διασκεδάσουμε, διότι αὔριο θά πεθάνουμε.

Σέ ἀντίθεση μέ τήν αἰώνια ἀνωνυμία τοῦ πλοῦσιου ὁ φτωχός ἔχει ὄνομα: Λάζαρος, τό ὁποῖο ἔχει καί συμβολική σημασία. Διότι Λάζαρος σημαίνει: ὁ Θεός εἶναι βοηθός.

Μετά θάνατον

Ὁ φτωχός Λάζαρος δέν πέρασε ἀπαρατήρητος στά μάτια τοῦ Θεοῦ καί Ἄγγελοι τόν μετέφεραν στούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ.

Αὐτό πού δυστυχῶς δέν ἔχουμε ἀντιληφθεῖ εἶναι ὅτι οἱ ἐπιλογές μας σ' αὐτή τή ζωή ἔχουν ἐπιπτώσεις καί στήν αἰώνια ζωή. Ὁ πλούσιος πηγαίνει στόν τόπο τῆς βασάνου μετά ἀπό μιᾶ πλούσια κηδεία. Αὐτό πού οὐσιαστικά ἔστειλε τόν πλούσιο στόν ἄ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ις' 19-31)

Ἡ μετὰ θάνατον ἀνταμοιβή

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐνθροπὸς τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραϊνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν, ὄνοματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχόν, καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρα τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάλῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου· ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δέ· Ἐρωτῶ οὖν σε, Πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφοὺς, ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἐχουσι Μωσέα καὶ τοὺς Προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν. Οὐχί, Πάτερ Ἀβραάμ· ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῆ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωσέως καὶ τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ, πεισθήσονται.

Ὁ δὲ δέν εἶναι κυρίως ὁ,τι ἔκανε, ἀλλ' ὁ,τι δέν ἔκανε. Ἡ ἀδυναμία του νά προσέξῃ τὸν ἀλλήλον. Στὸ διάστημα τῆς ἐπίγειας ζωῆς του δέν καταδιώκει τὸ φτωχό. Ὁχι. Ἀπλῶς τὸν ἀγνοεῖ. Ἀδιαφορεῖ. Ὅταν ὅμως ὁ πλούσιος ζητᾷ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ νά στείλῃ τὸ Λάζαρο νά δροσίσει τὴ γλῶσσα του μὲ λίγο νερό, ὁ Ἀβραάμ τοῦ λέγει ὅτι μεταξὺ τους ὑπάρχει ἀδιαπέραστο χάσμα. Ἄν θέλωμε νά ζήσουμε χωρὶς χάσμα μεταξὺ μας καὶ τοῦ Θεοῦ, πρέπει ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ νά ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσή του.

Τὸ αἶτημα τοῦ πλουσίου

Τὸ τρίτο μέρος τῆς παραβολῆς ἀφορᾷ στὸ αἶτημα τοῦ πλουσίου νά ληφθεῖ μέρος γιὰ τὰ ἀδελφία του στὴ γῆ, πού ζοῦν μὲ τίς τότε ἀντιλήψεις καὶ τὸν ἴδιο τρόπο, ἔτσι ὥστε νά ἀλλιάξουν καὶ νά μὴν πᾶνε καὶ ἐκεῖνοι στὸν τόπο τῆς βασάνου. Ἀφοῦ ὅμως αὐτοὶ δέν δέχθηκαν τὸ λόγον τοῦ Χριστοῦ καὶ δέν πίστεψαν στὴν Ἀνάστασή του πῶς εἶναι δυνατόν νά μετανοήσουν;

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἔχει πάντοτε τὴν ἐπικαιρότητά του. Πράγματι, στὴν ἐποχὴ μας ἡ ἀναγνώριση πολλῶν ἀνθρώπων γίνεται ὄχι ἀπὸ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν οικονομικὴ τους κατάστασιν καὶ τὴν ὑψηλὴ κοινωνικὴ, πολιτικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ τους θέσιν. Ὅμως ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ νά μετανοήσουμε, νά ἐγκαταλείψουμε αὐτὴ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος: «Κάποτε ὑπῆρχε ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πορφύραν καὶ λινὰ ἐνδύματα καὶ ἐζοῦσε καθημερινῶς μέσα σέ μεγάλην πολυτέλειαν. Κοιτᾷ εἰς τὴν πύλνν του ἦτο ξαπλωμένος ἓνας πτωχός, ὀνομαζόμενος Λάζαρος, γεμῆτος πληγές, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψίχουλα πού ἐπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἀκόμῃ καὶ τὰ σκυλιὰ ἐσυνείθιζαν νά ἔρχονται καὶ νά γλύφουν τίς πληγές του. Συνέβη δέ νά πεθάνῃ ὁ πτωχός καὶ νά φερθῆ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἐπέθανε δέ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Εἰς τὸν ἥδην, ὅπου ἐβασανίζετο, ἐσῆκωσε τὰ μάτια του καὶ βλέπει ἀπὸ μακρὰ τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του. Καὶ ἐφώνησε καὶ εἶπε, «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον νά βουτήξῃ τὴν ἄκρην τοῦ δακτύλου του σέ νερό καὶ νά δροσίσῃ τὴν γλῶσσά μου, διότι ὑποφέρω μέσα σ' αὐτὴν τὴν φλόγα». Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ εἶπε, «Παιδί μου, θυμήσου ὅτι σὺ ἀπῆλυσες τὰ ἀγαθὰ σου εἰς τὴν ζωὴν σου ὅπως καὶ ὁ Λάζαρος τὰ κακὰ· τώρα ὁμως αὐτός ἐδῶ παρηγορεῖται καὶ σὺ ὑποφέρεις. Καὶ ἐκτός ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μεταξύ μας ἓνα μεγάλο χάσμα ὥστε νά μὴ μποροῦν νά περάσουν ἐκεῖνοι πού θέλουν νά διαβοῦν ἀπ' ἐδῶ σ' ἐσᾶς, οὔτε οἱ ἀπ' ἐκεῖ σ' ἐμᾶς». Τότε εἶπε: «Σέ παρακαλῶ λοιπόν, πατέρα, νά τὸν στείλῃς στό σπίτι τοῦ πατέρα μου, διότι ἔχω πέντε ἀδελφούς, νά τοὺς νουθετήσῃ διὰ νά μὴ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν βασάνων». Λέγει εἰς αὐτόν ὁ Ἀβραάμ, **«Ἔχουν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφῆτας, ἅς τοὺς ἀκούσουν»**. Αὐτός δέ εἶπε, «Ὅχι, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς πάη σ' αὐτούς, θά μετανοήσουν». Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπάντησε: «Ἐάν δέν ἀκοῦνε τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφῆτας, δέν θά πεισοῦν καὶ ἂν ἀκόμῃ ἀνασταθῆ κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κοινιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τὴ νοοτροπία, νά ἀλλιάξουμε δηλαδή τρόπο σκέψεως καὶ συμπεριφορᾶς καὶ νά μὴ χαιρόμαστε ἀπλῶς γιατί ἔχουμε κατορθώσει κάτι στὴν ζωὴ μας αὐτή, ἀπλῶς γιατί τὰ ὀνόματά μας ἔχουν γραφεῖ στὴν αἰωνιότητα! Πολλὴ σοφὰ παρατηρεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὅτι «ἡ παραβολὴ αὐτὴ μᾶς παρέχει φάρμακα σωτηρίας, διότι σωφρονίζει ἐκείνους πού πηλοῦν, τοὺς δέ φτωχοὺς παρηγορεῖ». Καὶ συνεχίζοντας προτρέπει: «Αὐτὴ τὴν παραβολὴν νά τὴν γράψετε καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ φτωχοί· οἱ πλούσιοι στὸν τοῖχο τῆς οἰκίας σας καὶ οἱ φτωχοὶ στὸν τοῖχο τῆς διάνοιάς σας».

Πνεῦμα κοινωνίας καὶ ἀγάπης

Ἦς φροντίζουμε μὲ τὸν τρόπο πού ζοῦμε, πού μετέχουμε στὴν καθημερινότητα, νά ἀποφύγουμε τὴν ἐγωϊστικὴ νοοτροπία τοῦ πλουσίου, μιά νοοτροπία κοντόφθαλμη, πού περιορίζεται στὴ γῆ, μιά νοοτροπία πού ἐγωϊστικά κρατᾷ τοὺς θησαυροὺς, ὑλικούς ἢ πνευματικούς, γιὰ ἀτομικὴ κατανάλωσιν. Καὶ ἅς γνωρίζουμε, ὅτι κανένας δέν πρόκειται νά πάρει τίποτε μαζί του, ὅταν θά κηλίσῃ τὰ μάτια του. Ἦς γίνουμε, λοιπόν, περισσότερο ὁμοιοὶ τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ νά γινόμαστε ἀκόμα περισσότερο ἄνθρωποι!

† Ὁ Φ. Ἀ.

31 Ὀκτωβρίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ
Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλία, Οὐρβανοῦ, Ἀριστοβούλου, Ναρκίσσου ἐκ τῶν Ο΄ Ἀποστ.
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. ζ΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ις΄ 19-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Νοεμβρίου, Ζ΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β΄ 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π΄ 41-56.

Η ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΄40

«Σκύβουμε πρὸς τὴ συνειδησὴ μας, πρὸς τὶς ἔθνικές μας ρίζες... Μέσα μας, κουνιέται ἓνας λαός.

Εἶναι ὁ λαός μέ τὶς φουστανέλλες καί μέ τὰ μακρὰ μαλλιά, ὁ μπαρουτοκαπνισμένος, ὁ ἀπλός κι εὐλαβικός λαός πού τραγουδοῦσε τραγούδια ἐλευθερίας, στὰ βουνὰ τοῦ Μωριᾶ καί τῆς Ρούμελης, κι ὕστερα γονάτιζε καί μεταλάβαινε, προτοῦ ἀντικρῦσει τὸ θάνατο μέ τὰ ἄρματα στό χέρι.

Εἶναι ὁ λαός τῶν βοσκῶν, τῶν γεωργῶν, τῶν δασκάλων, τῶν ἐμπόρων καί τῶν καραβοκυραίων, ὁ λαός τῶν προσκυνητῶν, τῶν πανηγυριστῶν στίς ἄσπρες ἐξοχικές ἐκκλησίες, μέσ στὰ κυπαρίσσια καί τοὺς ἐλαιῶνες. Εἶναι ὁ λαός πού χόρευε τὸ συρτό, τὴν τράτα καί τὸν πεντοζάλη, ὁ ἴδιος λαός πού γυρνοῦσε περιπαθῆς, μέ τὶς εἰκόνες, στὰ Τείχη τῆς Πόλης, κι ἔψελνε «Τῆ Ὑπερμάχῳ». Εἶναι ἡ Ἑλλάδα, εἶναι τὸ αἷμα μας, τὸ σῶμα μας καί τὸ πνεῦμα μας, τὸ σπιτικό μας, οἱ ἀγάπες μας, οἱ τάφοι τῶν πατέρων μας, ἡ ὁμορφὴ πατρίδα. Εἶναι ἡ Ἑλλάδα πού κουνιέται στήν ψυχὴ μας, μᾶς πονεῖ καί μᾶς καίει...».

*Γιώργος Θεοτοκᾶς
(Λίγες σκέψεις μέ ἀφορμὴ τὸν πόλεμο τοῦ ΄40)*

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱεραίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
